



## Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22  
1060 København K  
Telefon 33 92 93 00  
sm@sm.dk  
www.socialministeriet.dk

**Sagsnr.**

2017 - 3526

**Doknr.**

482874

**Dato**

22-06-2017

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 14. juni 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 441 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Orla Hav (S) og Troels Ravn (S).

**Spørgsmål nr. 441:**

Ministeren bedes uddybe sin besvarelse af spørgsmål 25 og 26 til lovforslaget L 150 (revision af servicelovens voksenbestemmelser). Herunder bedes ministeren redegøre detaljeret for, hvordan hun forventer, at den forenklede sagsbehandlingsprocedure vil blive administreret i kommunerne, og hvad den forenklede sagsbehandlingsprocedure vil betyde for princippet om, at kommunen skal foretage en "konkret og individuel vurdering" af den enkelte borgers behov i relation til vedkommendes funktionsnedsættelse.

**Svar:**

Indledningsvis bemærkes, at de to svar på spørgsmål 25 og 26 til lovforslag L 150, som der refereres til spørgsmålet, relaterer sig til den forenklede sagsbehandlingsprocedure, som kommunerne får hjemmel til at benytte ved første gangs ansøgninger om hjælpemidler og forbrugsgoder. Denne sagsbehandlingsprocedure har ingen betydning i forhold til samrådsspørgsmålene AM og AO, der handler om fremgangsmåden ved skift af hjælpemidler, når en kommune har indgået en ny leverandøraftale.

Det kan herefter oplyses, at formålet med den forenklede sagsbehandlingsprocedure er regelforenklning og afbureaukratisering. Proceduren finder anvendelse ved første-gangs-ansøgninger og kan benyttes i alle enkle og entydige sager. Det er op til den enkelte kommune at beslutte, hvorvidt den vil anvende proceduren eller ej.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag L 150, at hvis en kommune vælger at benytte den forenklede procedure, træffes der afgørelse alene ud fra den modtagne ansøgning. Her skal ansøgningen indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe afgørelse, og der skal være en tro- og love-erklæring eller anden relevant dokumentation for oplysningernes rigtighed. Det er fortsat kommunens ansvar at sikre, at de nødvendige oplysninger foreligger. Jeg forventer naturligvis, at kommunerne administrerer i overensstemmelse hermed.

Ved enkle og entydige sager forstås sager, hvor borgerens funktionsnedsættelse er åbenbar og hjælpebehovet relativt entydigt. Det kan f.eks. være borgere, hvis funktionsnedsættelse åbenbart skyldes vandladningsproblemer, og hvor hjælpebehovet kan dækkes ved et kateter.

I forlængelse heraf skal det understreges, at den forenkede sagsbehandlingsprocedure ikke ændrer på, at der skal ydes støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Det vil f.eks. betyde, at hvis kommunen ved brug af den forenkede sagsbehandlingsprocedure har konstateret, at en borger har behov for et hjælpemiddel i form af et kateter, vil der ligesom ved brug af den almindelige sagsbehandlingsprocedure skulle foretages en konkret og individuel vurdering af, hvilken type kateter der er det bedst egnede og billigste i forhold til at kompensere for borgerens hjælpebehov.

Hvis borgeren ikke er enig i kommunens vurdering af, hvilken type kateter der er bedst egnet og billigst, vil borgeren uanset den anvendte sagsbehandlingsprocedure kunne klage til Ankestyrelsen herover.

Med venlig hilsen  
**Mai Mercado**